

Kapitola 6. manifestace versus příčinnost: Stvoření versus evoluce

Předcházející část: Kapitola 5. základní struktura pravdy

KAPITOLA 6

Manifestace versus příčinnost:

Tvoření versus evoluce

Úroveň vědomí lidí relativně zřídka dosahuje úrovně 500 (jen 4 procent z obyvatelstva), ještě mnohem méně lidí má úroveň bezpodmínečné lásky 540 (0.4 procent z obyvatelstva). Mnoho z historických největších vědeckých géniů (Newton, Freud, a Einstein), kalibrovali přesně v hladině 499. Tak úroveň 400 (Amerika aktuálně kalibruje v hodnotě 421) představuje ohromnou produktivitu a výhody pro vědu, technologie, inženýrství, a lékařství. Pro duchovní hledače hladina 400 představuje úroveň duchovního vzdělání, ale následovně se mysl a rozum stanou zátarasy k transcendenci ega, aby mohlo dosáhnout důležitého posunu k paradigmatu, které se vyskytuje v kalibrované úrovni 500. Potíž vědomí na úrovních 400 je, že v nich je mysl dualistická, a její vrozená struktura mu tak zabrání v posunu z vnímání a duševních pochodů k jejich nahrazení vizemi a kritickým spojením souvislostí v subjektivnosti v úrovni 500.

Jádro dualistické mysli a intelektu je základem Newtonova paradigmatu (úroveň 450). Zatímco tento pojem je prospěšný v tomto paradigmatu a jeho tradiční Newtonově vědě, zatemňuje pochopení reality, která je jen možná z nedualistického hlediska. Porozumění vztahu obsahu a souvislosti dává základy pro pokročilejší nedualistické pochopení, kterým vysvětlí pozorování, lidské chování a povšimnuté události. Dualistická náklonnost mysli zabrání sjednocení reality nebo seberealizaci, protože dualistický systém víry, jak je reprezentovaný v jazyce, předpokládá, že „něco způsobuje něco“. Proto se současně a automaticky na sebe dívá také jako na oddělenou (a mravokárně posuzuje). Tento dualistický systém duševních pochodů posiluje pozice ega, které postupně produkuje vjemové iluze protikladů, jež stojí jako překážka v bráně do osvětlení.

Jak bylo popsáno v *Moci versus síla* (Hawkins, 1995), vnímání vidí sekvenci a připisuje jí hypotetický princip, aby vysvětlilo epifenomén založený na principech formy. To dělá skok ve vědomí k uvědomění si, že kauzalita je striktně mentální koncept, který je produktem myšlení, ale není ani vrozený ani nemá existenci v přírodě. Sekvence samotná je duševní koncept, který odkazuje na vnímání výběrového pozorování. Tak jako čas je sekvence vlastnictví pozorovatele a ne pozorovaného, tak sekvence není „příčina“. To je rozpoznáný klasický klam „post hoc, ergo propter hoc“ (potom, tudíž proto), protože událost je pozorována jak následuje další, proto byla „způsobená“ dřívější událostí. Dualistická mysl vidí, co se zdá být „událost, děj nebo věc“ a vysloví hypotézu dalšího konceptu „změny“. Mysl

hledá vysvětlení a je naivní pokud se týče své vlastní struktury, motivací, a omezení. V jazyce se říká, že „něco“, způsobilo „něco“, což je vnitřní strukturou věty, ve které předmět působí na objekt pomocí slovesa.

Člověk pak předpokládá, že tam je vnitřní primární činitel, jako například myslitel od myšlenky, rozhodce od rozhodnutí, a tak dále. Bez takového dualistického vysvětlení si lineární mysl neví rady, jak vysvětlit objevení se fenoménů. Stinná stránka vidění sebe (ego) jako primárního činitele je, že třebaže získává ocenění za úspěch, pak dává vinu za selhání druhým a tak je prchlivé, obviňující, žárlivé, nenávistné, kuje pomstu a tak dále. Dualistické ego je konkurenční a také strašné, a z důvodu představivosti obavy násobí a ty vytvářejí stálou, subtilní a skrytou nepřetržitou úzkost (existenciální pocit úzkosti) a sklon k paranoidním nesprávným výkladům.

Jestliže předpokládané „události“ nejsou důsledek příčinnosti (kauzality), jak potom nastávají a jaké vysvětlení může překonat přitažlivou jednoduchost předpokladu příčinnosti? Ve skutečnosti může být z nedualistického hlediska pozorováno a zakoušeno, že všechno se ve skutečnosti vyskytuje samovolně jako efekt pole automatickými důsledky manifestace potenciality do reality. Neviditelná je skrytá moc nekonečného Vědomí/božství a jeho účinek na obsah. Nelineární, nekonečné pole je přítomné všude. Možnost se stává skutečností, když to podmínky dovolí nebo jsou příznivé. Proces je umožněn záměrem stejně jako vrozenou neosobní kvalitou vědomí samotného.

Všechno co existuje se děje v nekonečném poli nekonečné moci, které samo má schopnost vnést potenciál do domény reality nazvané „existence“ (úroveň sdělení je 1000). Když jsou podmínky příznivé, včetně záměru, potenciál v semenu se objeví jako květina, ale není nic, co by k tomu nutilo nebo to způsobovalo. Manifestace je důsledek moci nekonečného pole vědomí. Není vrozená obsahu pole. Účinkem kvality a moci nekonečna souvislostí, tradičně nazvané Realita, nastává manifestace, která je poznatelná přímým pozorováním a subjektivně jako velká matice a substrát subjektivnosti a schopnost uvědomění a zážitku. Dokonce smysl osobního činitele „jako já“ je také produkt celkového pole. To není oddělení od pole ale jenom část z něj.

Nekonečná moc pole by mohla být přirovnána ke gigantickému elektromagnetickému poli, ve kterém se všechno automaticky vyrovnává a je srovnatelné s železnými pilinami v magnetickém poli. Pohyb nebo pozice v úseku není „způsobená“ železnými pilinami nebo „způsobená“ silou pole. Všechno se děje spontánně v rámci pole jako důsledek jejich vlastních vrozených vlastností a ne z důvodu nějakých vnějších podmínek. Možnost se stává skutečností z důvodu moci nekonečného celkového pole, když to podmínky dovolí, ale podmínky nejbližšího pole nejsou „příčiny“ (nejběžnější chyba).

Tento stejný princip platí pro obsah mysli, kdy zkoumání odhaluje, že myšlení samotné, včetně dokonce záměru být „záměrný“, se vyskytuje samovolně. Každá myšlenka ve skutečnosti pochází z nicoty nebo z prázdného pole tiché mysli, a není, jak se předpokládá, způsobená předcházející myšlenkou. Předpokládá se, že tam je účel nebo záměr, který by byl domnělou příčinou.

Nicméně, takový záměr a naznačovaný účel vyvstává samovolně, stejně jako každé přání, emoce nebo podnět. Že je toto pozorování pravdivé, může být ověřeno kýmkoliv v soustředěném rozjímání. V pozorovatelném světě není žádná trvalost jako taková, protože všechno je v procesu pokračujícího, nepřetržitého, evolučního tvoření.

Výzkum vědomí také potvrzuje, že přibližně 99 procent myslí je tiché a jen 1 procento je ve skutečnosti v procesu zpracování obrazů. Pozorovatel sám je ve skutečnosti zhyponotizovaný 1 procentem aktivity a ztotožní se s tím „jako s já“. Je nevšimavý k 99 tichým procentům z pole, protože to je neviditelně beztvaré. (To připomíná skutečnost, že 96 procent z vesmíru je také neviditelných jako tzv. „černá“, /neviditelná/ hmota a energie.)

„Události“ se proto objeví jako důsledek vnitřní kvality obsahu a pole, a vysvětlovací princip prostých lineárních příčin, který dominuje v naší aktuální společnosti, je nedostatečné vysvětlení pro události. Jako příklad, nehoda zahrnující izolaci raketoplánu vedla zpočátku k pátrání po jednotlivé příčině nebo zodpovědném jednotlivci, ale žádný nebyl nalezený. Pak s brilantním skokem vědomí, výzkumníci odvodili, že událost byla neosobní následkem „klimatu“ v NASA v té době (mezinárodní Herald Tribune, titulek, srpen 27, 2003). Podobné pohledy na věc se objevily ve světě obchodu, v kterém je úspěch chápáný jako produkt kultury a jejích hodnot (Davis, 2003). A podobné uvědomění vyšlo z vyšetřování selhání vládních zpravodajských operací před katastrofou z 9/11, která byla následkem politiky a klimatu, které vzniklo z kolektivního efektu slyšení Church Pike výboru (vyšetřovací výbor), z následující administrativní politiky, realizace Torricelliova principu (všechny kalibrují pod 200), snížení financování zpravodajských agentur, stanovení priorit, a tak dále (Intelligence operations tj. zpravodajské, jsou stanovené výhradně kongresem, ne prezidentem.)

Každá zdánlivá „událost“ je selektivní pozorování, které libovolně zahrnuje uměle vybrané části celku a výběr může být založený na čase, místě nebo dokonce jen informativnosti. Zdá se, že výskyty, děje nebo události jsou pouze výběrové, pomíjející body pozorování, které nastávají samovolně jako přirozenost celkového pole (souvislost) a jeho důsledky. Ilustrací, která je snadno vidět, je objev mraku na obloze, který představuje kondenzaci a akumulaci za specifických okolností, jako je vlhkost, teplota, barometrický tlak nebo když rychlost větru dosáhne kritického bodu. Zdá se, že mrak se objevil z ničeho. Není způsobený nebo přinucený do zjevu, ale místo toho představuje kondenzaci z totality pole a jeho obsahu, který nemá žádnou předurčenou formu.

Jestliže studujeme darwinovskou vývojovou teorii (úroveň 450), narazíme na stejnou chápavost. Skutečný proces vývoje samotného se nevyskytuje jako důsledek fyzické domény, ale místo toho je pouze vyjádřený ve hmotnosti. Evoluční proces se neviditelně vyskytuje v nekonečném poli vědomí. Každá větev evolučního stromu vytryskuje do plných květů. Každá větev, jak dokládá úroveň hominidů, zobrazuje postup vědomí. Ve fyzické doméně nicméně existují takzvané „chybějící články“, které archeologie nebo zoologie nenalezla. Například neandrtálec se nezměnil se v Homo erectus, ale místo toho byl úplně nahrazený vyššími druhy. Také tato větev byla dokončena v době jejího zjevu. Homo erectus se nezměnil v Homo sapiens, ten

přišel již jako dále vyvinutá vlastní větev. Žádné přechodné „chybějící články“ nebudou nalezené mezi hominidy ani v celé živočišné říši. Přechodné formy existují jen jako vzory ve vědomí samotném, v tzv. morfogenetickém poli, jak je popsal Sheldrake (2004-2005).

Pole vědomí zaznamenává všechny události, celou historii a všechny evoluční vzory. Jeho inteligence hromadí všechny informace bez ohledu na to, v jaké chvíli se zdánlivě singulárně individualisticky realizovaly. To je ona úroveň, která hromadí kolektivní zkušenost veškerého života ve všech jeho formách, protože ve fyzické doméně, kdy individuální život fyzicky umírá, a jeho genetický materiál umírá s ním, tj. co je „naučené“, nemůže být fyzicky přenesené.

Věda nelineární dynamiky ukazuje, že ve zdánlivě náhodných informačních datech jsou skryté organizační energetické vzory nazvané „atraktantové“. V každé úrovni vědomí jsou atraktantová pole, včetně živočišné říše. Je fakt, že tyto vzory mohou být správně označené jako „zvířecí duchové“, které jsou starobylým vědomím lidstva z primitivních časů a kalibrují jako pravda výzkumem vědomí. Tak má každá skupina zvířat svou vlastní kolektivní paměť, nevyslovené dorozumění a vzory chování. Na této informační úrovni jsou integrovány. Tyto energetické vzory podléhají vlivu stejných vyšších energetických vzorů, protože se každý následně stává obsahem vyšší souvislosti. Tak je ve vývoji druhů vrozená inteligence, tvořivost a působivá estetická kvalita.

Miliony let dříve se primitivní mořský život „učil“ produkovat elektřinu. Další, prý neinteligentní formy života, se učily jak manipulovat aerodynamiku stejně jako hydrauliku a maximalizovat základní vlastnosti vzduchu, země a moře. A studium biologie a četností životních forem přírody odhaluje vrozený důvtip a složitost, které by od člověka vyžadovaly značnou inteligenci.

Vývoj je tak popisován jako odhalení následných sekvenčních pozorování. Samotné tvoření je nepřetržitý, pokračující proces se žádným začátkem ani koncem. S uvažováním se stává úžasně zjevné, že vývoj a tvoření jsou jeden a tentýž proces. Jeho zdroj je nekonečná moc neprojeveného stavu, který se stává projevenou možností, vynořením se základních neviditelných vzorů ve viditelném světě fyzické domény jako existence. V průběhu věků byl tento jedinečný zdroj všeobecně poznatelný intuicí stejně jako subjektivně zkušeností jako Božství, které samotné má moc transformovat potenciál do skutečnosti, (to je Božská přirozenost), a nebytí do existence (například Bohmovy rozvinuté a nerozvinuté vesmíry).

To, co se manifestuje a o čem se pak říká, že to existuje, je poznatelné z důvodu vědomí samotného, to je kvalita vědomí, která dovoluje znalost, zkušenost a uvědomění, že někdo „existuje“, nebo že někdo „je“. Proto „být“, je jedna věc, ale „vědět“ že jste, je další.

Jestli lidská existence, stejně jako ostatních živých věcí, není vysvětlitelná omezeným principem příčinnosti, pak, jak bylo popsáno, lidstvo vytrysklo jako výraz neprojeveného ke zjevnému. To je výraz uskutečnění potenciálu, který má nutně zdroj. Argument příčiny, a priori, odděluje příčinu od následku. Jestliže by lidstvo bylo výsledkem příčiny, nebylo by schopné znát svůj vlastní zdroj, který,

pokud by byl externí, nebyl by vrozený ani opravdu poznatelný. Vědět je být, na rozdíl od vědění o něčem, které je pouze akvizicí informace. Lidstvo je uskutečnění potenciálu svého zdroje, a tento zdroj je přítomen a přímo poznatelný jako subjektivní esence Já. Zkušenost přítomnosti Já je transformační a také je identická po celou historii, jak hlásají mudrcové velmi rozdílných kultur. Dar božství je možnost v lidském vlastním vědomí vrátit se ke zdroji jeho existence. S uskutečněním Já (nekonečný kontext) pole a obsah splynou s realitou samotného Jednotného Zdroje.

Na rozdíl od toho, v běžném poli obyčejných duševních pochodů, vyplývajících z víry v dualitu a jejího principu příčinnosti, se věří, že všechno má začátek a konec. Tento závěr automaticky produkuje výběrové pozorování a hypotetické názory a ne potvrzení reality. Omezená mysl nemůže opravdu vůbec chápat nekonečnost, leda jako definici a koncept. Jedinečný zdroj existence nemá žádnou příčinu ani nemá začátek nebo konec. Nejblíže vhodný popis je zprostředkovaný pomocí pojmů „věčnost“ nebo „vždy“. Tato jedinečná kvalita je navždy přítomná a dostupná jako hlavní subjektivní kvalita reality Osvícení.

Realita zdroje existence je mimo čas a prostor, které, samy o sobě, jsou omezený intelektuální koncept. Všechny „starty“ a „zastavení“ nebo „začátky a konce“ se připisují stavu časovosti. Ať se nazýval jakkoliv, např. Nekonečným zdrojem veškeré existence, existenci zahrnuje, ale není jejím subjektem. To není limitovaný subjekt, jak naznačuje koncept začátku nebo ukončení. Zatímco tyto stejné závěry mohou být dosažené studiem epistemologie a potom ontologie (věda o bytí), skutečná subjektivní zkušenost a poznání reality věčnosti je hlásána jak mudrci, tak i lidmi, kteří měli zkušenost blízké smrti.

Jak se rozvine stav osvícení po rozpuštění ega, odhalí se ohromující přítomnost věčnosti veškeré existence, která zpočátku naplní bázní poslední zbytky rozpouštěného ega. Nekonečné pole, zdroj veškeré existence je zářící jas a jeho důsledky jako Tvoření jsou navždy sjednoceny. Stvořitel a tvoření jsou jedno. Také se vyjasní, že všechny takové termíny jako „existence“ nebo „nebytí“ jsou jenom intelektuální konstrukce a pokusy o vyjádření konečné Pravdy, která je jen poznatelná jednota identity splynutím sebe do Já. Nejlepší mysl může „o něčem vědět“, a po jejím rozpuštění je „vědění“ nahrazené identitou se samotným zdrojem vyzařování, které je odhalené ve zvolání.

Následující část: [Kapitola 7. fyziologie pravdy](#)